

НАШЕ ЖИТТЯ

РІК ВИДАННЯ 4-й
Газета виходить
щотижня

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 40 (170)

Субота, 3 жовтня 1970 року

Ціна 2 коп.

Завтра, 4 жовтня — День учителя

На фото (третя зліва направо): Євдокія Архипівна ВІННИЧЕНКО, яка двадцять років трудиться на педагогічній ниві. Свій багатий досвід виховної роботи вона передає студентам-практикантам дефектологічного факультету Київського педагогічного інституту ім. Горького. Ось і зараз майбутні сурдопедагоги (зліва направо) В. БАЖАН, Г. СИДОРЕНКО та (крайня справа) Т. ТРИКІША уважно слухають, як Євдокія Архипівна проводить урок в групі підготовчого класу.

ВАЖЛИВА ДІЛЯНКА РОБОТИ

Організація відпочинку трудящих, турбота Комуністичної партії про здоров'я радянських людей займає значне місце в планах народного господарства нашої країни.

Центральне правління Українського товариства глухих надає великого значення оздоровленню членів УТОГ. Круглий рік працює будинок відпочинку «Сосновий бір» у мальовничому місті Пушча-Водиця на 150 місць, а у літні місяці гостинно приймає на відпочинок туристська база «Чарівна Десна» на Дніпрі.

Щороку Товариство виділяє кошти на їх ремонт та будівництво. На 1971 рік передбачено будівництво літньої естради, танцювального майданчика.

У книгах записів члени УТОГ залишають повні теплоти записи за хорошу організацію відпочинку.

Сьогодні хочеться відзначити питання, яке останнім часом хвилює без всяких на те причин. Голови деяких обласних відділів УТОГ, адміністрація окремих УВП стали менше цікавитись реалізацією путівок для членів

УТОГ. Часто-густо путівки реалізуються іншим організаціям. Не можна вважати нормальним таке, що за 9 місяців 1970 року із загального числа відпочиваючих 34 проценти складали члени УТОГ. А у минулому, 1969 році відпочивало 1100 чоловік членів УТОГ. У системі Товариства працює біля 40 тисяч членів УТОГ і для цієї кількості працюючих за рік не реалізовується навіть 4500 путівок.

У 1970 році Волинський, Закарпатський, Івано-Франківський, Херсонський облвідділи, Бродівське, Лубенське, Миколаївське та Лебединське УВП не проявили належної турботи в справі організації відпочинку трудящих, слабо займались реалізацією путівок у здравниці системи Товариства.

Уже тепер потрібно почати організацію продажу путівок у санаторії на 1971 рік, разом з місцевими комітетами продумати графіки відпусток з урахуванням бажання людей і можливостями кожного УВП максимально оздоровити членів Товариства у 1971 році.

І. КОВНЕРОВ.

ОСОБИСТА ДОПОМОГА

Організовано й регулярно проводять подвірні обходи глухих трудівників директор Стрийського Будинку культури Юлія Іванівна Гаєва зі своїми активістами — художнім керівником Олександром Цукерманом, перекладачкою Со-

фією Гресько та іншими.

Де б не побували працівники будинку культури, їх з великим задоволенням зустрічають сільські трудівники, яким надається практична допомога в різних особистих питаннях.

Р. ЗБОРІВСЬКИЙ.

ПОСТІЙНЕ ПІКЛУВАННЯ

Комуністична партія і уряд країни Рад постійно дбають про дальше поліпшення і розвиток народної освіти, оточують школи-інтернати для глухих дітей повсякденною увагою.

Львівська школа-інтернат для глухих дітей займає провідне місце серед 46 шкіл-інтернатів України.

Тут для учнів створені всі умови. Крім основних занять у підготовчому та навчальному класах вихованці школи-інтернату проходять і практичні заняття у швейній та столярній майстернях, вирощують мічурінські сорти городи та фруктів на пришкольній ділянці. Педагогічний колектив школи постійно дбає про розширення світогляду вихованців, організовуючи для них екскурсії до музеїв міста, на підприємства та лоно мальовничої природи Прикарпаття.

Працівники народної освіти — вчителі та вихователі докладають максимум зусиль та часу для вдосконалення навчально-виховного процесу, комуністичного виховання учнів.

Пам'ятник видатному радянському педагогові АНТОНУ СЕМЕНОВИЧУ МАКАРЕНКУ у Харкові.

ВИЗНАННЯ

З часу громадського перегляду вистави «Легенда про райдугу», якою дебютував перед глядачами республіканський театр міміки та жесту УТОГ, минуло понад три місяці. Після того колектив театру «Райдуга» побував на гастролях у містах Ворошиловграді, Дніпропетровську, Донецьку, Сумах, Харкові й скрізь завоював симпатії глядачів.

А нещодавно афіші про виступи театру «Райдуга» в приміщенні великого залу оперної студії Київського консерваторії імені П. І. Чайковського, з'явилися на вулицях Києва. І от настав вечір 27 верес-

ня. На першу зустріч з новим творчим колективом столиці України прийшли численні глядачі.

...У залі м'яко погасло світло, і на сцені всіма своїми барвами засяла веселка.

Чим порадуєть глухі митці? — затамувавши подих чекали глядачі. І ось після веселого життєрадісного танцю, яким почалася вистава «Легенда про райдугу», на сцені ожили картини від минулого Київської Русі до наших днів і в залі прокотилися перші оплески,

якими глядачі нагороджували потім артистів за кожен номер їх виступу.

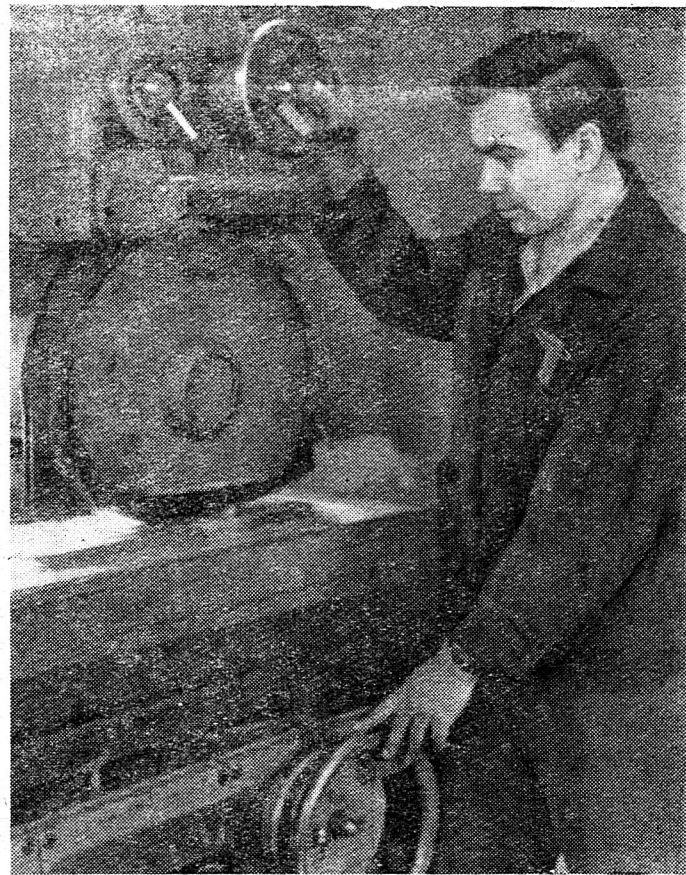
Коли закінчилась вистава і на сцену вийшов весь колектив театру, кияни дякували і довго проводжали артистів «Райдуги» щедрих оплесками.

Минулої неділі «Райдуга» вперше вийшла на зустріч з масовим глядачем і здобула його палкі симпатії та визнання.

Б. ПЕТРЕНКО.

НАЗУСТРІЧ
XXIV
ЗІЗДУ КПРС

Трудовий дарунок готує XXIV з'їздові КПРС полірувальник Київського дослідного підприємства І. ГОЛЕНКО. Ударник комуністичної праці щодня дає 130—135 процентів норми виробітку.

У СІЛЬСЬКИХ ТРУДІВНИКІВ

В цьому радгоспі їх восьмеро. Є серед них слюсарі, і столярі і доярки... З телятницею я познайомився багато раніше, ніж з іншими. І ось при яких обставинах.

...Поїзд стрімко мчав вперед. Разом з режисером В. Бабенко та директором Артемівського Будинку культури глухих М. Рибалко ми їхали до радгоспу імені 1 травня. Мої супутники обмірковували проведення чергового заходу серед трудівників радгоспу, а я, заглибившись у читання книжки, і не помітив, як на одній з зупинок до вагону ввійшла нова пасижира. Це була телятниця радгоспу У. М. Лазаренко, що поверталася з поїздки до міста.

Мої супутники познайомили мене з нею. Зав'язалася розмова і так захопила всіх, що ми проїхали свою станцію. Довелося вертатися назад. Надворі вже вечоріло, і гостинна господиня запросила нас усіх до себе. В її хаті я побачив грамоту, якою Міністерство сільського господарства УРСР нагородило Уляну Миколаївну за високі виробничі показники, досягнуті в змаганні на честь 50-річчя Радянської влади. У 1968 році У. Лазаренко була делегатом республіканської наради передовиків сільського господарства. Там їй і вручили цю грамоту.

Минув рік. Разом з інструктором Донецького облвідділу УТОГ Т. В. Перебийніс мені знову пощастило побувати в радгоспі імені 1 Травня. В конторі нам детально розповіли про виробничі успіхи членів УТОГ, яких вони допомагають у змаганні на честь XXIV з'їзду КПРС. Потім ми побачили їх на робочих місцях.

...В одній з майстерень радгоспу ось уже тридцять років трудиться В. О. Лазаренко. Василь Олексійович з однаковим успіхом виконує не тільки слюсарну роботу, а й електрозварювання, жерстіані види робіт. Ударник комуністичної праці, він систематично виконує виробничі завдання на 120 процентів при відмінній якості продукції.

— В. Лазаренко — гордість нашого радгоспу, — говорить про нього секретар парткому В. Г. Свічкар.

Великою повагою і авторитетом користується в колективі також і дружина Василя Олексійовича —

Олександра Іванівна Лазаренко. Разом з головним зоотехніком колгоспу І. П. Глосовським ми побували на фермі, де вона трудиться телятницею. Олександра Іванівна саме роздавала корм молодняку. Доглядаючи 82 телят, Олександра Іванівна добирається високого приросту тварин. Так, у серпні добовий приріст в її групі становив по 570 грам на голову при плані 500, розповів тов. Глосовський.

Так само успішно трудиться і телятниця Уляна Митрофанівна.

В іншому корівнику ми побачили Ганну Дмитрівну Путченко. В білосніжному халаті вона швидше нагадувала лікаря, ніж доярку. Через кілька хвилин розпочалося доїння корів.

Ганна Дмитрівна також добирається високі показники в своїй роботі. За 8 місяців нинішнього року, — пояснив потім головний зоотехнік, — вона надоїла від кожної закріпленої корови по 2 тисячі 300 кілограмів молока.

Того ж дня ми побували на спорудженні житлових будинків для працівників радгоспу в тому числі і для членів нашого Товариства. Разом з іншими працівниками на будові наполегливо трудяться ударники комуністичної праці столярі В. І. Путченко та І. П. Чудновець. Бригадир Ф. Ю. Іскра сказав:

— Працюють вони самовіддано і віддають роботі всю свою душу. Виробничий план В. І. Путченко та І. П. Чудновець щомісяця виконують на 140 і більше процентів.

В успіхах членів нашого Товариства, що трудяться в радгоспі імені 1 Травня, є немала заслуга й Артемівського міжрайвідділу. Культармії часто бувають в радгоспі і проводять бесіди і лекції, виступають з концертами.

Незабаром в Донецьку відбудеться обласна нарада передовиків сільського господарства і ударників комуністичної праці. Працівники радгоспу вже висунули делегатами своїх найкращих виробничників — слюсаря В. Лазаренка, доярку І. Путченко та телятницю У. Лазаренко.

З. СЕЛЕЗНЬОВ.

Артемівськ.

25-РІЧНИЙ ЮВІЛЕЙ

Приміщення кіноремонтного цеху Одеського комбінату управління кінофікації переповнене. Сюди зійшлися виробничники, щоб у святковій обстановці відмітити двадцятип'ятиріччя безперервної роботи на комбінаті слюсаря-авторемонтника Юхима Зеленого.

— Вшанування передового робітника, ветерана підприємства, — сказав начальник цеху Г. Кличко, — це свято всього робітничого колективу. Багато з присутніх пам'ятають, що прийшов Юхим Зелений на виробництво молодим хлопцем. Навіть інструмент в руках тримати не вмів. Тяжко було йому, глухому, оволодіти складною професією. Та наполегливість, кмітливість, бажання стати висококваліфікованим майстром допомогли йому оволодіти секретами професійної майстерності. В даний час Ю. Зелений відмінно знає професію слюсаря, електрозварника, маляра.

Із року в рік підвищує трудівник свою майстерність. Він — автор багатьох раціоналізаторських пропозицій, які дали значний економічний ефект. Комбінат весь час освоєв нові види продукції. В цій великій роботі активну участь бере Юхим Зелений. Йому присвоєно почесне звання ударника комуністичної праці, а в дні ленінського ювілею сумлінного виробничника нагородили значком «Відмінник кінематографії УРСР».

Багато теплих слів було сказано в цей день на адресу ветерана представниками партійної та профспілкової організацій підприємства, товаришами по праці. Ювіляру піднесли квіти та цінний подарунок.

— Не в подяках, не в подарунку справа, — сказав Юхим Зелений у своєму виступі, — а в тому, що моя праця потрібна колективу, народі.

Ю. ГЕР.

Бригада формувальників флаконів Львівського УВП № 2, якою керує М. Вальків, щодня виконує завдання на 130—140 процентів. Це її трудовий дарунок наступному з'їздові КПРС.

Фото І. ЩЕРБАНЮКА.

ЯК МОКРЕ ГОРИТЬ...

До редакції газети надійшов лист від мешканки міста Кіровограда М. Гаркуші. В ньому вона повідомляла, що хоча в місті збудовано новий будинок культури, але від того аж ніякої користі його відвідувачам. Тут мало читатися лекцій, незадовільно проводиться культмасова робота. Бібліотекар Віра Тараненко ніколи не розповідає про нові книги, не робить мімічних перекладів художньої літератури. Перекладачі Віра Мусіївна Яблукіна і Людмила Олексіївна Гудименко, директор Анастасія Федоровна Куроп'ятников, культмасовик Людмила Островська, по суті, майже нічим не займаються. Будинок культури більше часу пустує, бо його мало хто відвідує.

Для перевірки фактів лист М. Гаркуші редакція надсилає позаштатному кореспондентові «Нашого життя» Леонідові Овчаренку. Ось, що він розповідає про стан справ у Кіровоградському Будинку культури.

Минуло більше року, як стала до ладу ця величезна споруда по вулиці Андріївській № 66-а, а от відвідувачів в цьому закладі культури мало, хоча в місті зараз мешкає понад 300 членів УТОГ. За кермом цього корабля виховної й оргмасової роботи — А. Ф. Куроп'ятников. Він має вищу освіту, а от працює на культосвітній ниві, мов мокре горить.

Якщо заглянути до журналу проведення культмасової роботи, то окрім перегляду телевізійних передач і його мімічного перекладу, в журналі майже більш нічого немає. Згідно підписів, основний тягар всього того, що діється в будинку культури, лягає на пле-

чі Л. Гудименко, В. Яблукінової, Л. Островської та В. Тараненко. Правда, в журналі зазначено, що 11 червня переказ художньої літератури проводив Андрій Короткий. Однак, не вказано ні автора книги, ні її назви. Та зате всім добре відомо, що Андрій Короткий, робітник УВП, часто заглядає в чарку, і декілька разів навіть лікувався від алкоголізму. Зрозуміло, якою «художністю» він може «просвітлити» відвідувачів.

Першого серпня ніби проводилася лекція на медичну тему. Присутніх було 80 чоловік. Чому саме 80? Не більше і не менше? Прізвище лікаря і назву теми не вказано.

Побувавши в цьому будинку культури 27 серпня цього року я о 20-21 годині вечора тут вже нікого не застав з його працівників. Хіба що за вийнятом прибиральниці, котра передавала вахту сторожу. Другого дня цікавився складом ради будинку культури. Тимчасово виконуюча обов'язки директора Л. Островська показала мені на окремому аркуші одиннадцять прізвищ членів ради. Майже всі вони з низькою освітою. Якби залучити до цього педагогів, активістів, то, звичайно, завдяки широкому їх представництву в раді, культосвітню роботу можна було б набагато поліпшити. Подібне становище і в раді бібліотеки.

На час перевірки листа М. Гаркуші обидві перекладачки будинку культури були у відраженні, де займалися збиранням членських внесків.

Працівники районних клубів іноді заздять кіровоградцям, що ті мають такий просторий будинок культури. Але скільки тут пустує кімнат, оформлених без всякого художнього смаку!

Про незадовільну роботу Кіровоградського закладу культури неодноразово вказувалося його директорів А. Куроп'ятникову, а він на те, як кажуть, і вухом не веде.

НАМ, ІНСТРУКТОРАМ по роботі з глухими на селі, часто доводиться бувати у відраженнях. В межах Житомирської області проживає 1470 членів УТОГ, налічується 45 первинних організацій, маємо сім клубів.

Перебуваючи у відраженнях, є можливість ближче познайомитися з життям і працею глухих, поцікавитися їх щоденними турботами. Насамперед, задовго перед тим, як збиратися у відраження, слід добре уявити собі його мету, ретельно підготуватися до нього. У нашому обласному відділі УТОГ вже стало традицією — виїжджати у відраження, головним чином, тоді, коли в якомусь з міжрайвідділів проводиться з'їзди, наради трудівників сільського господарства, збори членів УТОГ, семінари голів первинних організацій тощо. Знаючи стан справ в тому чи іншому міжрайвідділі, відповідно готуємося до цього. А вже головним завданням кожного інструктора є не тільки брати участь в зборах і нарадах, але й принести відповідну користь: надати допомогу в роботі, вказати на недоліки.

Наведу деякі приклади. Наприкінці серпня довелося побувати мені на нараді передовиків сільського господарства Коростишівського міжрайвідділу УТОГ.

ТУРБОТИ ІНСТРУКТОРА

На нараді виступали, ділилися своїм досвідом роботи багато передовиків. Та особливо запам'ятався виступ ланкової колгоспу імені Мічуріна с. Кам'яний Брід Коростишівського району Ганни Гуменик, котра нагороджена ювілейною медаллю «За доблесну працю». Не дивлячись на несприятливі кліматичні умови, її ланка добила високих врожаїв.

Зустрівся я тоді на нараді також з ковалем колгоспу «Україна» с. Студенці Григорієм Гончаруком, учасником багатьох нарад і з'їздів сільських трудівників. 25 років працює він у колгоспі.

З цими та іншими передовиками сільськогосподарського виробництва проводив бесіду, цікавився їх особистими справами, давав поради, відповідав на запитання.

Зовсім іншого характеру було відраження до Ружинського міжрайвідділу. Тут головою В. Левчинська, ще зовсім молода, мало досвідчена працівниця. Їй багато доводиться допомагати в роботі. Виїжджаючи у відраження, завжди готую якусь бесіду. У Бердичеві провів, приміром, бесіду на фізкультурну тему, цікавився станом організаційно-масової роботи міжрайвідділу. Працівники його

запровадили цінне починання. На окремому стенді вони вивішують зведення виконання норм виробітку всіма членами УТОГ, котрі працюють на підприємствах міста і сільській місцевості. Цей приклад берливічів було рекомендовано іншим міжрайвідділам.

Провідне місце в діяльності обласного відділу займають подвірні обходи. Лише у минулому році було проведено понад 660 подвірних обходів, під час яких обстежено більше 700 сімей глухих.

В травні цього року я відвідав село Новоїль Черняхівського району. В селі проживає дві сім'ї глухих. В одній з них — Надії Цимбалюк — лежала важко хвора мати. Надія змушена була тимчасово не працювати. Після розмови з головою колгоспу сім'ю Н. Цимбалюк забезпечили паливом, а рішенням президії облвідділу їй надали матеріальну допомогу.

Звичайно, всіх турбот інструктора не перерахувати, їх безліч. Але відрадно те, що вони приносять радість глухій людині.

М. ГРИМБЕРГ.

Інструктор Житомирського облвідділу УТОГ.

23 РОКИ—В РОЗЛУЦІ

— Я вірю, що знову буду серед своїх близьких, — так закінчувалися листи до різних установ, в яких Ганна Брюханова, швея Харківського учбово-виробничого підприємства № 2, просила допомогти відшукати її рідних. Для того, щоб читачам стало все зрозумілим, зробимо екскурс у минуле...

...1947 рік. На переповненому Харківському вокзалі загубилася маленька Ганнуся. Глуха дівчинка не змогла пояснити, звідки вона, як її прізвище. Дівчинку відправили до дитбудинку. Звідти Ганнуся через деякий час забрала на своє виховання Анастасія Олексіївна Фролова. Вона замінила дівчині матір.

Прошли роки... Ганнуся закінчила курс виробничого навчання

на Харківському УВП-2 і залишилася там працювати. Зібрита материнською ласкою А. Фролової, загальною увагою і піклуванням робітничого колективу, молода жінка все ж не могла забути рідну матір. Іноді так невиспало доброї материнської поради, хотілося притулитися до натруженої рідної руки, відчувати материнське тепло, пам'ять, про яке не стерлась за довгі роки розлуки. І Ганна Григорівна почала розшукувати рідних.

Довгий час розшуки були безрезультатними. І, головним чином, через те, що, насправді, дівчину звали Галею. Але це з'ясувалося згодом. Якось працівники Харківського відділу розшуку повідоми-

ли Г. Брюханову, що в Кемерово — це було місто її дитинства — живе мати двоюрідна сестра Євдокія Жвакіна. Влітку цього року Ганна Григорівна під час відпустки поїхала до цього великого промислового міста.

...Ось і цей будинок. Тривожно билось серце, адже це була єдина надія відшукати матір, єдина нитка, що пов'язувала Ганну з минулим. На дзвоник вийшла людина похилого віку. Ганна глянула на нього, впізнала і... заплакала. Це був чоловік Євдокії Жвакіної. Радісною була зустріч, багато згадали і відновили в пам'яті і Ганна Григорівна, і подружжя Жвакіних. Євдокія Макарівна повідомила адресу матері, яка жила в одному з селищ під Ташкентом. Як не кралялося серце від радісного болю, від тривожного передчуття зустрічі, але поїхати до матері Ганна Григорівна не змогла — закінчувалася відпустка. Написала матері листа і повернулася до Харкова. Потягнулися довгі дні чекання.

Того дня, як і завжди, Ганна Григорівна зранку прийшла на підприємство, перевірила швейну машину, заготовки. Та взялася за роботу не встигла — з аршуком паперу в руці підбігла схвильована подруга:

— Ганно! Тобі телеграма. Мама з сестрою приїдуть. Біжи на вокзал, зустрічай!..

Важко описувати цю зустріч, на яку чекали мати і дочка понад 20 років. Скажемо тільки одне. Довго стояли вони в міцних обіймах, слюзи котилися по обличчях, від радості не могли вимовити й слова.

І. ВІКТОРОВ.

От і зустрілися рідні... На фото: Ганна БРЮХАНОВА (праворуч) з сестрою і матір'ю.

(Закінчення.
Поч. див. в №№ 38, 39)

Обслідування на багатьох учбово-виробничих підприємствах показало, що значна частина майстрів не має спеціальної освіти. Між тим, рік від року зростає складність випускаємої продукції та процесів її виготовлення. Тому доцільно провести атестацію інженерно-технічного персоналу і виявити керівників середньої та нижчої ланки, котрим необхідно вчитись. Добре було б на базі школи робітничої молоді організувати три-чотирирічну школу майстрів, де заняття можна проводити чотири-п'ять разів в неділю в дві зміни. Одночасно з атестатом зрілості випускники повинні в такій школі одержувати посвідчення майстра. Організацією подібних шкіл повинні, насамперед, зайнятися обласні відділи УТОГ в співдружності з підприємствами. Проте, це не єдиний шлях підвищення кваліфікації ІТП та робітників. Сучасність ставить вимоги, коли з низькою освітою на підприємствах все важче й важче знайти кваліфіковану, високооплачувану роботу. І плани соціально-технічного розвитку УВП наочно це показують.

СОЦІАЛЬНО-ТЕХНІЧНИЙ

УМОВИ ПРАЦІ

З АРАЗ на УВП Товариства деяка кількість працюючих зайнята фізичною працею, частина — некваліфікованою. Аналіз структури кадрів за ступенями складності праці з наступною розшифрованою питомою вагою некваліфікованих робітників на різних видах робіт, а також вивчення складу зайнятих на важких операціях, дозволяє накреслити науково-обгрунтовану програму вивільнення таких кадрів. На більшості учбово-виробничих підприємств головним напрямком стала механізація навантажувальних та розвантажувальних, а також підсобних робіт. Дякуючи цьому, досягається значне підвищення ефективності виробництва, вивільнення робітників, зайнятих на цих важких операціях, та їх перекваліфікування.

Особливе місце в планах соціально-технічного розвитку УВП займають заходи по покращанню умов праці, ліквідації профзахворювань та травматизму.

На відміну від планів наукової організації праці, в яких покращання умов та організації праці розглядається тільки з точки зору ефективності виробництва, багато заходів в планах соціально-технічного розвитку спрямовані на рішення соціальних проблем.

Як показало вивчення цих планів, майже 50 процентів звільнених за власним бажанням йдуть з УВП тому, що їх не влаштовують умови праці. Виявилось також, що більшість порушень трудової дисципліни допускають робітники дільниць з важкими умовами виробництва, а також особи, що зайняті некваліфікованою працею. Саме ця категорія людей менше за інших схильна до підвищення загальноосвітнього рівня. Таким чином, покращання умов праці розглядається і з точки зору гармонійного розвитку особи.

Плани по програмуванню соціального розвитку дають повну уяву про першочерговість та строки виконання заходів по покращанню умов праці, а також про джерела покриття витрат. Для по-

С ПЕРШИХ НА КРИЛО вкритого степовою пилюкою трактора, Михайло дивився змирним поглядом на зелену стіну кукурудзи, груди наповнювала степова прохолода, приємний запах свіжорізаної кукурудзяної маси, духмяні пахощі осінньої землі. На душі було спокійно і мрійно. Це ж перед ним плоди його робочих рук, хліборобського неспокою, безсонних ночей. І з далекого марева, мов кадри німого кінофільму, раптом виплило минуле...

...Ранок. Сизуватий морок стає все попеластішим. З-за далекого обрису ось-ось вирветься і впаде на землю перший сонячний промінь. Час вставати... Михайло неохоче підводиться, знову відчувачи в душі знайоме почуття незадоволення. Доки вже ті корови пастиму? Ось уже який виріс за п'ятнадцять років...

Вийшов на подвір'я. Вранішній вітерець примусив зіщулитись. Похалцем влився і попростував до хати, де мати вже готувала сніданок.

ЗЕМЛЯ КЛИЧЕ

туха, почав роз'яснювати призначення різних важелів та датчиків... Декілька місяців Михайло вичав трактор. Тяжко було йому, глухому. Неодноразово намагався покинути навчання, та потяг до землі, почуття того, що він своїми руками оброблятиме колгоспне поле, перемогло. Настав день, коли пастух несподівано для директора МТС попросився працювати

НАРИС

причіплювачем. Той відмовив. Не один день оббивав директорські пороги Михайло. І залишилось би все по-старому, якби знову не допоміг Володимир. Він взяв його до себе, під свою відповідальність.

Швидко пролетіли два роки праці причіплювачем і наполегливого

— Так ось, хлопче, — не помітивши, що той, навіть, не встиг привітатися, показав пальцем у вікно директор. — Бачиш отого красеня? З сьогоднішнього дня він твій. Будь добрим господарем.

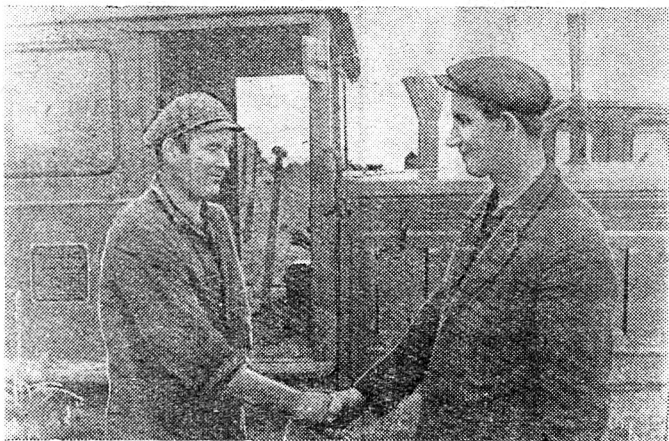
Приголомшений Михайло, не сказавши й слова у відповідь, вибіг на подвір'я. Трактор, його мрія, його надія, мавив до себе з невимовною силою.

Того ж дня родина Мазярів святкувала. За довгим столом зібралася вся сім'я. Захмілілий батько наставляв дітей:

— Відірватися від землі — то не діло. Вона ж бо годує нас, вона — наша опора і поміч. Немає почеснішого звання, як хлібороб. То ж трудіться на колгоспній ниві чесно.

...Пролетіли роки непомітно, але залишили в пам'яті глибокий слід. Як же ти їх прожив, Михайле? Працював і оволодів секретами улюбленої професії. І жодного разу не відступив від батькового заповіту. Земля справді кликала, манила, і він полюбив її невідступно, на все життя. Свою любов зміг передати іншим. Ген на обрії чорною крапкою видніється трактор. То працює Михайло Шніцер. Михайло Мазяр добре пам'ятає, як вчив його водити трактор, як вдвох короткими літніми ночами робили невідкладний ремонт. Важкувато було. Та хіба одного Шніцера навчив? Завдяки йому не менше десяти односельчан одержали спеціальність тракториста.

Тонни пшениці, здані його рідним колгоспом «Комуніст» державі, радянському народові, і колгоспне стадо високоудійної худоби, для якої він сьогодні заготовляє силос — також його дорожок праці. А ось ця нагорода?.. Тракторист протер рукавом ювілейну

На сусідньому подвір'ї майнула тінь. То Володимир збирається до свого трактора, з задрістю відмітив Михайло. І не набагато старший — на якийсь рік-другий. А вже тракторист! Хлопець скрушно зітхнув: «Що поробиш... Така, певно, моя доля».

Через п'ять років на скошеному полі, а Михайло, не відриваючись, спостерігав, як трактор сусіда, того самого, з яким ще рік назад робили «козацькі наскоки» на сусідські сади, тепер оре землю. Ось трактор пробіг ще кілька метрів і, мов спиткнувшись, зупинився (неподалік). З кабіни виліз з сяючим обличчям Володимир.

— Ну, що, сусіде, закурити знайдеться?

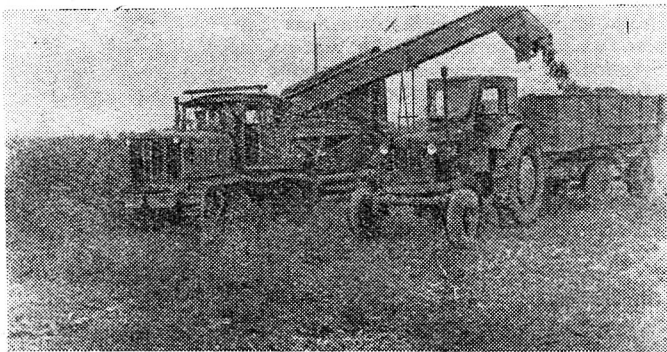
До Михайла не дійшов зміст запитання. Розширеними очима він оглядав Володимирів комбінезон, як аромат найкращих квітів, вдирав запах соларки. Тракторист, мабуть, помітив це, бо раптом обличчя його посерйозніло:

— Хочеш, проїдемо?

— Не треба сміятися, — аж слюзи виступили на очах враженого хлопця.

— Я серйозно.

І Володимир, ніяковіючи від допитливого, жагучого погляду пас-

вивчення трактора.

Осінній день 1954 року. Він був похмурий, сірим. Настрій теж не кращий. Саме цього дня Михайла викликав до себе директор МТС. Стурбований хлопець перебирав у пам'яті події останніх днів, чи нічим, часом, не проstrapився. І так, не відшукавши чогось подібного у пам'яті, зайшов до директорського кабінету.

медаль. Вона сліпуче спалахнула на грудях під сонячним променем. Під'їхала автомашина. Постоявши ще якусь хвилину, Михайло Мазяр завів двигун, і трактор, набираючи швидкість, рушив вздовж зеленої стіни кукурудзи.

Тракторист міцно тримав кермо

В. ІВАНЧЕНКО.

с. Добротвір, Львівська обл.

На фото: (вгорі) зліва направо: глухий тракторист Михайло Мазяр і його бригадир, перший вчитель Володимир Лепех.

На фото (внизу): агрегат М. Мазяра на збиранні кукурудзи.

РОЗВИТОК УВП

кращання умов праці планується спорудження додаткових приміщень, розширення існуючих, придбання та укомплектування необхідним обладнанням виробничих приміщень, буфетів і їдалень, створення гардеробів, душових, кімнат гігієни тощо. Трудівники більшості підприємств за п'ятирічку будуть повністю забезпечені всіма зручностями у відповідності з санітарними нормами.

Такі великі заходи важко прогнозувати за допомогою планів наукової організації праці, які охоплюють лише окремі робочі місця та ділянки.

РІСТ ДОБРОБУТУ

У багатьох планах учбово-виробничих підприємств Товариства в першому — третьому розділах відображені заходи по підвищенню життєвого рівня трудящих.

Можливо, головний недолік сучасного планування зростання заробітної плати на УВП заключається в тому, що цей показник виводиться, так би мовити, сам з себе, і в середньому. Відомо було,

наприклад, що середня зарплата в нинішньому році складає 100 карбованців на місяць. До цієї величини додавали деякий середній процент і одержували прогноз на наступний рік. Але цілком очевидно, що практична цінність такого прогнозу невелика: невідомо, за рахунок яких факторів буде підвищуватись заробіток. Ще менш надійні цифри одержувались при плануванні заробітку на п'ятирічку.

Становище докорінно змінюється при розробці планів соціально-технічного розвитку. Дійсно, як сказано вище, УВП обчислюють за роками ріст середнього розряду робітників. Отже, тепер точно відомо, як зміниться заробіток, дякуючи підвищенню тарифної ставки. За темпами росту продуктивності праці і з врахуванням перегляду норм більш-менш достовірно можна визначити другий компонент заробітку — величину доплат за переробку норми. Нарешті, при стабільних нормативах відчислення від прибутку піддається розрахунку і середній розмір пре-

мії. Ось чому записаний в план ріст зарплати реально досягаємі. Пов'язаність цих розрахунків з накресленими темпами збільшення обсягу виробництва, продуктивності праці та з технічними заходами гарантує правильне співвідношення між ростом виробітку та зарплати.

В даній статті зосереджена увага лише на деяких пунктах планування соціально-технічного розвитку учбово-виробничих підприємств Товариства.

Як і в усякій новій справі, в соціально-технічному плануванні є, звичайно, промахи й недоробки. Деякі плани УВП зроблені без достатньо глибокого аналізу тенденції розвитку колективів. Часто в плани включались неконкретні, що не піддаються обліку, заходи або навпаки — заходи дрібні і буденні.

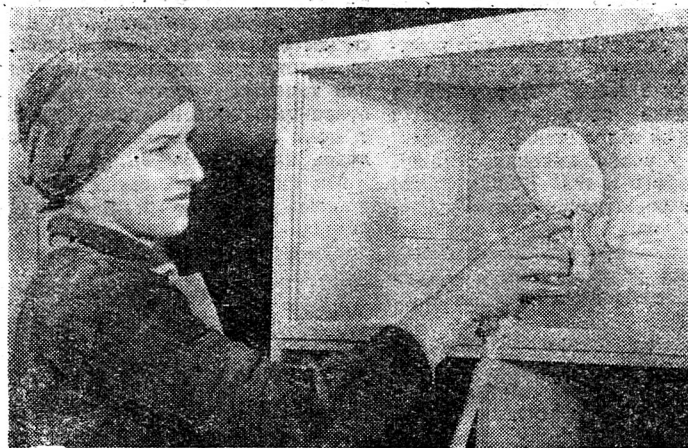
Але при всіх недоліках нова справа виявилась досить ефективною. Учбово-виробничі підприємства, спираючись на розроблені плани, зможуть швидко нарощувати продуктивність праці, випуск продукції, прибуток.

О. БіЛОКІНЬ.
Начальник сектору наукової організації праці ПКБ УТОГ.

Не можна не замилуватися, спостерігаючи, як швидко, вправно і по-жіночому красиво «чаклюють» її дівочі руки, оздоблюючи деталь за деталлю. Декілька хвилин роботи — виріб готовий, ось так — виріб за виробом — непомітно закінчується робочий день, а потім продукцію огляне прискіпливе око контролера і засвідчить: якість відмінна. І так кожного дня, завжди. Це працює Надія Цимбалюк, оздоблювальниця Ровенського учбово-виробничого підприємства.

ПРОСТА БІОГРАФІЯ

Більше року дівчина була ученицею — вчилася шліфувати, грунтувати, фарбувати. Не обходилося, звичайно, без прикростей: то план не виконає, то браковану деталь виготовить. Безсонними ночами Надя аналізувала причини помилок, думала, як ліпше їх виправити.

Дівчина неохоче відривається від роботи, виключає пультівизатор. Ну, що можна про себе розповісти? Звичайна, собі біографія... Надя знявковіло помовчала якусь хвилину, а потім, не поспішаючи, почала розповідати...

Як хороше гарячими літніми днями поплескатись в річці, чи піти з друзями у ліс по гриби! Та, на жаль, не часто Надя могла дозволити собі таку розкіш. Закінчилась війна, з фронту не повернувся батько. Правду говорять люди, що лихо саме не приходить. Налетіли на село бандерівці, запалав Хотин... Довелося вдові з трьома маленькими дітьми копати землянку. Що й говорити, зітхав дівчина, тяжко було...

Але сім'я жила дружно, тому і горе, розділене на всіх, якось не так пригнічувало. Діти, як могли, допомагали матері працювати в колгоспі, а в рідкі хвилини відпочинку бігли на річку чи в ліс.

Пройшло кілька післявоєнних років. Надя пішла вчитися до Острозької школи-інтернату для глухих дітей. Після закінчення вступила працювати до Ровенського учбово-виробничого підприємства, яке тоді було розташоване в Клевани.

— Прийшла вперше на підприємство, — згадує дівчина, — і злякалася. Чого? Сама не знаю. Мабуть, тієї відповідальності, яка лягала на мене, адже я вступала в самостійне робітниче життя.

В. ГЛУЩЕНКО.

ОЧІ РОБІТНИКА

Признатися, за все своє робітниче життя я не бачив таких жвавих і уважних очей, як у мого товариша, слюсаря-жерстяника Миколи Тарасовича Кульбачука. В їх виразі, ніби в оптичному фокусі, відбиваються всі порухи його душі, допитливість робітничої думки.

Ось уже протягом двадцяти років його очі уважно вивчають вибрану ним професію, відкриваючи в ній нові й нові «білі плями».

Не так давно жерстяні відливи для покрівель, вікон, дверей, що застосовуються на будівництві нових цехів хімічного заводу, ми виготовляли вручну. І хоч Микола Тарасович і навчився добре виготовляти їх, все ж на цю операцію йому доводилося витратити чимало зусиль і часу.

— А чи не можна механізувати процес гнуття відливів за допомогою верстата? — якось замислювався Кульбачук.

Ця думка не давала йому спокою. Робітник довго щось креслив, підраховував. Незабаром він показав мені ескіз пристрою для механізованого гнуття відливів, що його винайшов Кульбачук.

Згодом винахід був запроваджений у виробництво. Верстат для гнуття жерсті сподобався не тільки робітникам нашої ремонтно-механічної майстерні, але й іншим слюсарям. Тепер нас просять зробити ще декілька таких верстатів.

Якось до майстерні надійшло замовлення: терміново виготовити

ти півтора кілометра жерстяних відливів для пускового комплексу виробництва магнітних стрічок, що буде устаткований. Це почесне замовлення найкраще і найшвидше всіх міг виконати тільки Кульбачук. Але робітник уже збирався у відпустку...

Зрозумівши мою стурбованість, Микола Тарасович сором'язливо усміхнувся. Його очі говорили: «Нічого, не хвилюйся, бригадире, відпустка почекає, поки не виконаю замовлення».

Кульбачук виконав справді його достроково. І лише після цього пішов у відпустку.

Незвичайно допитливі, швидкі і розумні його очі. Вони все в майстерні помічають: де не порядок, де робоче місце захащене. Тоді слюсар підійде до товариша, що допустив неохайність, жестами пояснить йому, що, мовляв, не можна так, треба дотримуватися чистоти й культури виробництва.

Але особливо світлими були ці очі, коли нагороджували Миколу Тарасовича ювілейною Ленінською медаллю. Вони з вдячністю говорили: «Спасибі, товариші. Нагороду свою виправдаю»...

М. ШУЛЬГА.

НАШЕ ЖИТТЯ 3

З А ДЕКИЛЬКА РОКІВ до початку Великої Вітчизняної війни я працював начальником оргвідділу Центрального правління УТОГ. Поруч зі мною на посаді інспектора працював глухий Вітольд Свірщевський, автор кількох книжок віршів на польській мові (літературний псевдонім А. Пораєвич).

Це був веселий, життєрадісний молодий чоловік, який володів виключною енергією та працелюбством. Живий, темпераментний і товариський, він завоював до себе повагу і любов усіх, хто знав його.

Коли редакція польської комуністичної газети, яка знаходилась у ті роки в Києві, звернулася в Центральне правління УТОГ з проханням відрахувати В. Свірщевського у розпорядження редакції для роботи в газеті, нам було жаль розлучитися з ним. Але, розуміючи, що він, як чудовий знавець польської мови був особливо потрібний редакції, ми звільнили його з роботи в Центральному правлінні.

Народився Вітольд Антонович Свірщевський року 1911 у місті Києві. У 1929 році закінчив трудову школу № 11. Вчився на філологічному факультеті Київського державного університету. Десь на початку 1937 року одружився на глухонімій Галіні Пимонівні Євтимович. У березні 1938 року у них народився син Антон, якого в сім'ї називали Тоня.

А потім — війна... І зв'язок із В. Свірщевським був втрачений.

Після війни стало відомо від його дружини, що він не зміг евакуюватися із Києва і загинув в окупованому фашистами місті. До цього часу не вдавалося дізнатися про те, як це все сталося. І ось зовсім недавно, переїжджаючи з сином на нову квартиру, дружина В. Свірщевського випадково знаходить в одній із книг листа, написаного ним в кінці лютого 1942 року і адресованого на ім'я їх друга глухого Наталки Самчевської.

Важко без хвилювання читати ці рядки, написані в лиху годину фашистської окупації Києва. Листок уже пожовтів від часу. Ось рядки із цього листа:

«Наташа! Я сейчас в доме инвалидов на Курневке. Тут ужасные условия. Дома нечего кушать, так чтобы Тоне было больше, я ушел в дом инвалидов. Но голодаю тут страшно. 2 человека уже умерло, а третий умирает. Я совсем ослабел. Дают 2, иногда 3 раза в день пшеничный суп [одна вода и немножко крупы] да 100 гр. хлеба в день. Больше ничего. Ни картошки, ни муки, ни 1 гр. жира — ничего...»

Як бачим, В. Свірщевський пише, що пішов в будинок інвалідів для того, щоб його чотирирічному сину Тоні дісталось більше їжі. Та була й інша причина, про яку він написати розуміється, не міг, боячись перехоплення листа поліцаями. Ця причина: його антифа-

ЛИСТ, ЗНАЙДЕНИЙ ЧЕРЕЗ 28 РОКІВ

шистська літературна діяльність. Багато його віршів були просякнуті ненавистю до носіїв «нового порядку» в Європі. Вірші, які друкувалися напередодні війни в газетах і в збірках українською і польською мовами, були широко відомі, і це змусило його залишити власний дім.

«Я очень, очень прошу придти ко мне в воскресенье 8 или 15 марта принеси покушать... Принеси кастрюлю каши или отварного гороха... 10 картошек печеных или вареных (чистить не надо), 2 луковицы и хоть немножко хлеба. У меня от голода начинается болезнь цинга, зубы выпадают...»

Ми сидимо з Антоном Вітольдовичем (Тоней), сином поета, переглядаємо рукописи, фотографії, документи і книги його батька, які видані до війни.

Крім поетичної діяльності Вітольд Свірщевський багато працював як перекладач. Ось перед нами книга віршів українського поета Сави Голованівського у перекладі на польську мову, яку здійснив Свірщевський. Книга видана у 1936 році.

Але думки наші знову і знову повертаються до пошуків аркуша листа, звідки, ніби крик набоїлої душі, вириваються слова, які переносять нас у ті далекі й страшні часи.

«Ко мне надо ходить так: иди на биржу труда, а оттуда спустишься вниз на Подол. На Житнем базаре спроси, где ул. Фрунзе (это будет налево в сторону Пуши-Водницы) и по ул. Фрунзе по линии трамвая № 11 и 12 пойдешь прямо до трамвайного парка, там вторая улица налево будет Петропавловский переулок, № 7, дом инвалидов. Это далеко, мама не дойдет и я надеюсь только на тебя, больше мне никто не поможет. А если ты не сможешь, я с голоду помру тут. Галочка (дружина В. Свірщевського — прим. автора) тебе раньше помогала, помоги мне и ты. Я один раз наспу дошел домой, чтобы показать паспорт и достать для Тони хлебную карточку. Другой раз я уже не смогу и погибну всеми брошенным...»

Але, до нього так ніхто й не прийшов. Він знав, що дружина його в той час жила в селі і була важко хвора. З нею проживав і маленький Тоня.

Тепер цілком ясно, що лист цей, переданий через когось бабусі, був покладений нею в одну з книжок і таким чином не дійшов до адресата. А сама бабуся померла зразу після війни.

Дві фрази, якими закінчується лист, не можуть не хвилювати:

«Зайди в общество глухонемых, скажи, что со мной, может, общество сможет мне помочь».

Надеюсь, что ты меня не покинешь и поможешь. Жму крепко руку, твой несчастный друг Витя Свірщевский 27 февраля 1942 года».

Він помер 12 березня 1942 року. Це підтверджує свідоцтво про смерть, яке видане 8 червня 1944 року. Умираючи, він чекав, сподівався, вірив, що хтось прийде...

Ми з Антоном Вітольдовичем мовчки продовжуємо переглядати рукописи його батька. Бувають

хвилини, коли не потрібні ніякі слова. Лише мовчання може тоді відповідати внутрішньому стану людини.

Як би радів щасливий батько, коли б побачив зараз перед собою свого маленького Тоню 32-літнім чоловіком, який успішно закінчив юридичний факультет Київського державного університету. Не менше милувався б і внучкою дочкою Антона Вітольдовича.

І. САПОЖНИКОВ.

На фото: В. Свірщевський в редакції польської газети в Києві.

Затонув кораблик

Синочку Тоніку

Ой, бджілки сонячні краплинки теплих сліз
Спивають і несуть кудись в хмарковий вулик...
У бочковому морі кораблі
Розмокли і потонули.
І скільки горя ще дитячого відчуть,
І скільки кораблів у дощових потоках
Утоне. Та ніколи не визнає син, мабуть,
Сліз чоловічих — безсильних і жорстоких,
Он, бджілки сонячні сковзаються на склі,
І зайчики вистрибують за дворик.
І поведе синочок чудесні кораблі,
Що не горять в огні і не тонуть у морі.
І поллєє синочок в оспівану путь
За дівчиною — щастям на вимряні лови...
А скільки горя ще дитячого відчуть
І скільки кораблів утоне паперових...

В. СВІРЩЕВСЬКИЙ.

6. VII. 1939 р.

І СТАВ ХУДОЖНИКОМ

Раніше Григорій Вельчев працював столяром в тресті «Запоріжбуд» і одночасно вчився в школі робітничої молоді. Здобувши середню освіту, Григорій успішно склав вступні екзамени до Ленінградського художнього інституту.

Відтоді минуло п'ять років. Тепер Г. Вельчев закінчив інститут і повернувся до рідного Запоріжжя. Його вже зараховано художником до школи-інтернату № 8.

Як і раніше, Г. Вельчев постійно відвідує будинок культури, бере участь в роботі шахово-шашкового гуртка, готуючись до змагань на першість ДСТ «Спартак».

С. МОРДУШЕНКО.

Запоріжжя.

МУЖНІСТЬ СПОРТСМЕНА

Два молоді робітники Одеського УВП-1 вирішили перевірити, як горить ацетон. Вони розлили трохи цієї рідини на підлогу і підпалили. Ацетон блискучо спалахнув, а полум'я перебралося на навколишні предмети. З приміщення повалили густі чорні клуби диму...

Поблизу проходив кадровий робітник цього підприємства С. І. Чичера. Помітивши пожежу, він блискучо оцінив обстановку. Схопивши з стіни вогнегасник, спрямував струмінь його піни на полум'я та робітників, що намагалися загасити вогонь на собі.

Якби не швидкі дії С. І. Чичери, підприємство могло зазнати великих збитків — поруч знаходилося чимало матеріалів, що легко займалися та й життя двох робітників було під загрозою.

С. І. Чичера багато років був чемпіоном Одеси по метанню диска і списа, з стрибків у висоту, а також неодноразово брав участь в змаганнях на першість України з легкої атлетики. Проявивши мужність, він врятував людей і зберіг цінні матеріали.

М. ТИМЧЕНКО.

Мовно-літературні вечори

Бібліотеки будинків культури покликані допомагати глухим громадянам вчитися самостійно, за допомогою книг осмислювати і узагальнювати свої практичні спостереження.

Бібліотека Київського Палацу культури поставила собі за мету допомагати глухим поглиблювати свої знання з усіх галузей суспільного розвитку і почала організовувати цікаві й дохідливі літературно-тематичні вечори.

Зараз ми ще в пошуках, але деякий досвід в організації мовно-літературних вечорів для наших відвідувачів ми маємо. За останній рік ми підготували вечори на тему: «Веселе літературне п'ятиборство», «Чи багато слів у вас в запасі?», «Подивись, подумай, скажи». Кожен такий вечір був логічним продовженням попереднього, викликав зацікавленість новизною розробки, загальну активність присутніх. Тепер введено говоримо, що цього ми досягли. Вечори готувалися посилено: складались нескладні плани-сценарії, підбирались технічні засоби, відповідний матеріал. Особлива увага приділялась художньому оформленню приміщення.

Вечори проходили в фойє Палацу культури і на них завжди було багато присутніх. На такому вечорі кожен може проявити себе, поглибити свої знання, почерпнути щось нове.

М. МОЖАРОВА.

Бібліотекар Київського Палацу культури глухих.

Запитання: Який порядок прийняття на роботу з неповним робочим днем чи неповним робочим тижнем?

Відповідь: Для людей, які з тих чи інших причин не можуть працювати повний робочий час (жінки, зайняті в домашньому господарстві, пенсіонери по старості, інваліди, особи, що частково втратили працездатність), чинним законодавством передбачене прийняття на роботу з неповним робочим днем або неповним робочим тижнем.

Міністерства і відомства, відповідно до постанови Ради Міністрів СРСР від 10 липня 1967 року № 641, мають право дозволити підприємствам, організаціям, установам, організаціям приймати людей на неповний робочий день з оплатою праці за фактичним виробітком або пропорційно відпрацьованому часу, виходячи з встановлених окладів (ставок) або відрядних розцінок.

Крім того, окремими постановами уряду адміністрації ряду підприємств, установ та організацій дозволено приймати на роботу з неповним робочим днем таких осіб: інвалідів Вітчизняної війни, а також інвалідів з числа військово-вослужбовців, які стали інвалідами при захисті СРСР або виконанні інших обов'язків військової служби; продавців і касирів — у державні торговельні організації;

ЮРИДИЧНА КОНСУЛЬТАЦІЯ

працівників буфетів і закусочних — на підприємства громадського харчування споживкооперації; жінок — на швейні підприємства; працівників зв'язку масових професій — на підприємства Міністерства зв'язку СРСР і союзних республік; робітників і службовців підприємств побутового обслуговування (ательє, майстерень і приймальних пунктів хімічестки одягу і прання білизни), а також працівників підприємств і установ інших галузей народного господарства, що безпосередньо обслуговують населення; на підприємства місцевої промисловості і товарів народного споживання; в житлово-комунальне господарство; в заклади охорони здоров'я, соціального забезпечення та ін.

Дозволено також переводити на неповний робочий день і тих працівників, які мають бажання зайняти посаду з неповною ставкою чи окладом.

Прийняття осіб з неповним робочим днем допускається як на постійну, так і на тимчасову роботу. Бажачі працювати неповний робочий час приймаються на роботу за загальними правилами, але при цьому повинна бути застережена тривалість робочого дня або кількості робочих днів на

тиждень. Змінювати в дальшому режим роботи адміністрація може тільки за погодженням з працівником.

Тим, що працюють неповний робочий час, надаються на загальні підставах вихідні і святкові дні, за винятком випадків, коли їх приймають спеціально для роботи в дні відпочинку. Вони (крім сезонних і тимчасових працівників) користуються черговими відпустками тієї тривалості, яка встановлена по виконуваній роботі, причому відпустку одержують повну, а не пропорційно відпрацьованому часу. Робота з неповним робочим днем відбивається лише на розмірі заробітку, що зберігається за час відпустки.

Обчислення трудового стажу для осіб, що працюють неповний робочий день або неповний робочий тиждень, провадиться на загальних підставах, тобто з розрахунку року роботи за рік стажу. У Трудовій книжці працівника не відмічається, що його прийнято на роботу з неповним робочим днем. Звільнення цих осіб провадиться на загальних підставах.

Запитання: В яких розмірах виплачується допомога по состраху за час припинення роботи?

Відповідь: Згідно з п. 50 Положення про порядок призначення і виплати допомоги по державному соціальному страхуванню, якщо непрацездатність настала в період роботи і триває під час зупинки підприємства, цеху, відділу, то допомога за час зупинки виплачується в такому ж розмірі, як і заробітна плата за цей час робітникам і службовцям тієї ж професії і кваліфікації, але не вище допомоги, яку б даний працівник одержував за загальними правилами обчислення допомоги. Якщо непрацездатність настала в період тимчасового припинення робіт, то допомога за час зупинки не видається. А коли непрацездатність (незалежно від часу її настання) триває і після пуску підприємства, цеху, відділу або після його ліквідації, — то допомога видається за дня пуску чи ліквідації з розрахунку того заробітку, що його особа одержувала до припинення роботи.

Запитання: Чи податковується прибутковим податком винагорода, одержувана за відкриття, винахід, раціоналізаторську пропозицію?

Відповідь: Пункт 75 Положення про відкриття, винаходи і раціоналізаторські пропозиції, затвердженого постановою Ради Міністрів СРСР від 24 квітня 1959 р. № 435, говорить, що винагорода в розмірі не більше однієї тисячі карбованців, одержувана авторами відкриттів, винаходів, раціоналізаторських пропозицій, прибутковим податком не оподатковується. В тих випадках, коли розмір винагороди перевищує тисячу карбованців, податок обчислюється з усієї суми винагороди, з вирахуванням однієї тисячі карбованців, окремо по кожному відкриттю, винаходу або раціоналізаторській пропозиції.

А. СТЕСІН.

Юрист.

Редактор О. БОРИМЧУК.

НАША АДРЕСА: м. Київ-5, вул. Червоноармійська, 74, тел. 67-38-43.

«Наша жизнь» — орган Центрального правління Українського общества глухих.

Київ, друк. УВП-3, зам. 1313—8670. 70 р.